

**NAJWAŻNIEJSZE STWIERDZENIA
Z KONFERENCJI SCALANIA NA DZIEŃ DZIĘKCZYNIENIA 2024**

**Wprawdzie tematem Pierwszego i Drugiego Listu Piotra są Boże rządy,
jednak musimy zobaczyć, że wszystko, co się z nimi wiąże,
winno przywieść nas z powrotem do sedna
i podstawowej struktury tych Listów,
czyli do Trójjedynego Boga, który jest naszą pełną radością,
dzięki czemu możemy realizować Bożą ekonomię.**

**Wartościowość pism Piotra polega na tym,
iż apostoł łączy w nich życie chrześcijańskie z Bożymi rządami,
objawiając tym samym, że życie chrześcijańskie
i Boże rządy idą ze sobą w parze.**

**„Bóg wszelkiej łaski” – Ten, który powołał wierzących
do swojej wiecznej chwały – doskonali ich, utwierdza,
umacnia i ugruntowuje poprzez cierpienia;
ta „wszelka łaska” to „prawdziwa łaska Boga”,
w którą wierzący powinni wejść i w której stoją.**

**Jako wierzący w Chrystusa możemy stać się
powieleniem Chrystusa, naszego wzoru,
i doświadczać Go jako Pasterza naszych dusz
oraz radować się Nim w tym aspekcie.**

Plany poselstw
na konferencję scalania na Dzień Dziękczynienia
28 listopada – 1 grudnia 2024 r.

TEMAT OGÓLNY:
**PROWADZIĆ ŻYCIE CHRZEŚCIJAŃSKIE I ŻYCIE KOŚCIOŁA
POD RZĄDAMI BOGA ZE WZGLĘDU NA JEGO EKONOMIE**

Poselstwo pierwsze

Rządy Boga służące Jego ekonomii

Wersety biblijne: 1 P 1:2–3, 5, 10–12, 20; 2:1–5, 9; 3:4; 4:14; 5:10; 2 P 1:4; 3:13, 18.

I. Tematem Listów Piotra są rządy Boga wraz z Jego sądem:

- A. Sąd Boga rozpoczął się od aniołów (2 P 2:3–4) i trwał na przestrzeni wszystkich ludzkich pokoleń w Starym Testamencie (w. 5–9).
- B. W wieku Nowego Testamentu sąd rozpoczyna się od domu Boga (1 P 1:17; 2:23; 4:6, 17) i trwa aż do nadejścia dnia Pana (2 P 3:10), czyli dnia sądu nad Żydami, wierzącymi i poganami przed nastaniem okresu tysiąclecia (w. 12).
- C. Po okresie tysiąclecia wszyscy umarli, wliczając w to zarówno ludzi, jak i demony, zostaną osądzeni i zginą (1 P 4:5; 2 P 3:7), a niebiosa i ziemię pochłonie ogień (w. 10b, 12).
- D. Poszczególne sądy przynoszą różne rezultaty; niektóre z nich prowadzą do wychowywania za pomocą skarcenia, inne do kary związanej z dispensacją, jeszcze inne zaś – do wiecznego zatracenia – 2:1, przyp. 5, pkt 2.
- E. Jednakże przez te wszystkie sądy Pan Bóg oczyści na zewnątrz i od wewnątrz cały wszechświat, dzięki czemu uzyska nowe niebo i nową ziemię, co doprowadzi do powstania nowego wszechświata, który napełni On swoją sprawiedliwością (3:13) dla swego upodobania.
- F. Boży sąd związany z Jego rządami można również zobaczyć w Księdze Daniela:
 - 1. Ponieważ serce Nebukadnezara stało się wyniosłe, a jego duch tak bardzo arogancki, że król zachowywał się dumnie, pozbawiono go królewskiego tronu i odebrano mu chwałę (5:20); Bóg powiedział, że królestwo zostanie przy nim, gdy pozna, że niebiosa sprawują władzę (4:26; 5:21).
 - 2. Wprawdzie jego potomek Baltazar o tym wszystkim wiedział, jednak jego rozpasanie przed Bogiem była zniewagą dla Bożej świętości i Daniel powiedział mu: „Bogu, w którego ręku jest twoje tchnienie i u którego są wszystkie twoje drogi, nie oddałeś czci” (w. 22–23); jego królestwo zatem „zostało podzielone i oddane Medom i Persom” (w. 28).
- G. Piotr więc mówi nam: „przeżyjcie czas, w którym jesteście przybyszami, w bojaźni” (1 P 1:17); mówi też: „bądźcie uniżeni pod potężną ręką Boga, aby was wywyższył w odpowiednim czasie” (5:6); chcieć, by unizająca ręka Boga ukorzyła nas, gdy On nas karci, to warunek niezbędny do tego, by Jego wywyższająca ręka nas wyniosła i byśmy radowali się samym Trójjedynym Bogiem, który jest naszym zaopatrzeniem w życie, pomnażającym się w pokornym wierzącym (w. 5; 1:2; 4:10).
- H. Bać się Pana to Go szanować i we wszystkim brać pod uwagę oraz mieć na Niego wzgląd (Ps 86:11; Is 11:2; Prz 1:7; 3:5–10), a przy tym nigdy nie zapominać, że jest On wspaniałym Bogiem, który nas stworzył (Iz 43:7); bojaźń Pana powstrzymuje nas od czynienia zła, jak również sprawia, że poruszają nas cierpienia innych i że okazujemy im miłosierdzie oraz współczucie.

II. Wprawdzie tematem Pierwszego i Drugiego Listu Piotra są Boże rządy, jednak nie one stanowią sedno i podstawową strukturę tych Listów; wszystko, co wiąże się z Bożymi rządami, winno przywieść nas z powrotem do sedna i podstawowej struktury tych Listów, czyli do Trójjedynego Boga, który jest naszą pełną radością, dzięki czemu możemy realizować Bożą ekonomię:

- A. Sednem i podstawową strukturą Pierwszego i Drugiego Listu Piotra jest Trójjedyny Bóg, który pobudza nas do działania i działa w swojej ekonomii, by wprowadzić wybranych przez siebie ludzi w pełne radowanie się Nim; dzięki naszemu ludzkiemu duchowi, który jest ukrytym człowiekiem serca, i dzięki Duchowi Bożemu, który jest Duchem chwały i Duchem Chrystusa, uczestniczymy w Bogu, w Jego boskiej naturze, jako naszym dziełem — 1 P 1:2–3, 5, 11; 2:1–3, 5, 9; 3:4; 4:14; 5:10; 2 P 1:4.
- B. Sednem i podstawową strukturą Pierwszego i Drugiego Listu Piotra jest Trójjedyny Bóg, który działa, by dokonać swego pełnego zbawienia, żebyśmy mogli zostać odrodzeni, karmić się Jego słowem, wzrastać, ulegać przeobrażeniu i być budowani, aby mógł On uzyskać mieszkanie i abyśmy my zostali otoczeni chwałą, by Go wyrażać — 1 P 1:23; 2:1–5, 9.
- C. Piotr śmiało przyznawał, że pierwsi apostołowie, tacy jak Jan, Paweł i on sam (choć różnili się między sobą pod względem stylu, terminologii, elokwencji, pewnych aspektów ich poglądów, a także sposobu, w jaki przedstawiali swoje nauki), uczestniczyli w tej samej, jednej jedynej posłudze — posłudze Nowego Testamentu — 2 P 1:12–21; 3:2, 15–16; 2 Kor 3:6, 8–9; 4:1.
- D. Sednem tej posługi jest usługiwanie ludziom wszechzawierającym Chrystusem, który jest ucieleśnieniem Trójjedynego Boga i który przeszedł przez proces wciele-
nia, ludzkiego życia, ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia, i teraz dzięki odkupieniu dokonanej przez Chrystusa i za sprawą działania Ducha Świętego udziela odkupionym przez Niego ludziom samego siebie jako ich jedy-
nego działu życia, zaopatrzenia w życie i wszystkiego ze względu na zbudowanie kościoła, Ciała Chrystusa, które uzyska swoje zwieńczenie w pełnym wyrazie, pełni, Trójjedynego Boga, zgodnie z wiecznym zamysłem Ojca — Dz 2:36; 3:13, 15; 10:36; 1 P 1:2–3, 18–19, 23; 2:2–5, 7, 9, 25; 3:7; 4:10, 17; 5:2, 4, 10; 2 P 1:2–4; 3:18.

III. W obu swoich Listach, składających się łącznie tylko z ośmiu rozdziałów, Piotr przedstawił całą Bożą ekonomię, od wieczności przeszłej przed założeniem świata (1 P 1:2, 20) po nowe niebiosa i nową ziemię w wieczności przyszłej (2 P 3:13); odsłonił kluczowe zagadnienia związane z Bożą ekonomią, o których prorokowali prorocy i które głosili apostołowie (1 P 1:10–12), od czterech stron:

- A. Od strony Trójjedynego Boga:
 - 1. Bóg Ojciec, według swojej przedwiedzy, wybrał sobie w wieczności lud (w. 1–2; 2:9), który powołał do swojej chwały (2 P 1:3).
 - 2. Chrystus, uprzednio poznany przez Boga przed założeniem świata, ale ujawniony w czasach ostatnich (1 P 1:20), odkupił i zbawił wybrany lud Boży (w. 18–19, 2) przez swą zastępczą śmierć (2:24; 3:18), za sprawą swego zmartwychwstania w życiu i wniebowstąpienia w mocy (1:3; 3:21–22).
 - 3. Duch posłany z nieba uświęcił i oczyścił tych, których odkupił i zbawił Chrystus (1:2, 12, 22; 4:14) — aniołowie pragną w to wejrzeć (1:12).
 - 4. Boska moc Trójjedynego Boga dostarcza odkupionym wszystkiego, co odnosi się do życia i pobożności (2 P 1:3–4), by ich strzec ku pełnemu zbawieniu (1 P 1:5).
 - 5. Bóg ich także karci (5:6) za pomocą niektórych ze swoich rozmaitych sądów związanych z Jego rządami (1:17; 2:23; 4:5–6, 17; 2 P 2:3–4, 9; 3:7), jak również ich wydoskonali, utwierdzi, umocni i ugruntuje swoją wszelką łaską (1 P 5:10).

6. Pan okazuje cierpliwe znośnienie względem nich, aby wszyscy oni mieli sposobność nawrócić się ku zbawieniu — 2 P 3:9, 15.
 7. Następnie Chrystus ukaze się w chwale ze swoim pełnym zbawieniem dla tych, którzy Go kochają — 1 P 1:5, 7–9, 13; 4:13; 5:4.
- B. Od strony wierzących:
1. Wierzący, którzy są Bożą własnością, zostali wybrani przez Boga (1:2; 2:9), powołani przez Jego chwałę i cnotę (w. 9; 3:9; 2 P 1:3, 10), odkupieni przez Chrystusa (1 P 1:18–19), odrodzeni przez Boga poprzez Jego żywe słowo (w. 3, 23) i zbawieni poprzez zmartwychwstanie Chrystusa (3:21).
 2. Teraz są strzeżeni mocą Boga (1:5), oczyszczają się, by kochać siebie nawzajem (w. 22), wzrastają, karmiąc się mlekiem słowa (2:2), rozwijają w życiu duchowe cnoty (2 P 1:5–8) oraz są przeobrażani i budowani w duchowy dom, święte kapłaństwo, by służyć Bogu (1 P 2:4–5, 9).
 3. Są Bożym rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym i szczególnie ludem uzyskanym przez Niego na własność, by wyrażać Jego cnoty — w. 9.
 4. Są karceni za pomocą sądu związanego z Jego rządami (1:17; 2:19–21; 3:9, 14, 17; 4:6, 12–19; 5:6, 9), prowadzą święte życie, żyjąc w znakomity sposób i w pobożności, aby otaczać Go chwałą (1:15; 2:12; 3:1–2), usługują jako dobrzy szafarze Jego różnorodnej łaski, aby Bóg był otaczany chwałą poprzez Chrystusa (4:10–11) (pasieni w sposób mogący służyć za wzór przez starszych — 5:1–4), oraz oczekują i przyspieszają przyjście Pana (1:13; 2 P 3:12), by być bogato zapatrzeni w wejście do Jego wiecznego królestwa (1:11).
 5. Ponadto oczekują nowych niebios i nowej ziemi, w których zamieszkuje sprawiedliwość, w wieczności (3:13), i nieustannie wzrastają w łasce i poznaniu naszego Pana i Zbawiciela Jezusa Chrystusa (w. 18).
- C. Od strony szatana: szatan to przeciwnik wierzących, diabeł, który, jak ryczący lew, chodzi wkoło szukając, aby kogoś pożreć — 1 P 5:8.
- D. Od strony wszechświata:
1. Upadli aniołowie zostali potępieni i oczekują wiecznego sądu (2 P 2:4); dawny bezbożny świat został zniszczony potopem (w. 5; 3:6); bezbożne miasta zostały obrócone w popiół (2:6); fałszywi nauczyciele i heretycy szydery, którzy są w odstępstwie, oraz ludzkość, która prowadzi niegodziwe życie — wszyscy oni zostaną osądzeni ku zniszczeniu (w. 1, 3, 9–10, 12; 3:3–4, 7; 1 P 4:5); niebiosa i ziemia zostaną spalone (2 P 3:7, 10–11); a wszyscy zmarli ludzie i demony zostaną osądzeni (1 P 4:5).
 2. Następnie nastanie nowy wszechświat — nowe niebiosa i nowa ziemia — w którym na wieki zamieszkiwać będzie Boża sprawiedliwość — 2 P 3:13; por. Iz 1:26.

Prowadzić życie chrześcijańskie pod rządami Boga

Wersety biblijne: 1 P 1:17; 2:21–24; 4:17–19; 5:6.

I. Pierwszy i Drugi List Piotra dotyczą powszechnych rządów Boga:

- A. Tematem Pierwszego Listu Piotra jest życie chrześcijańskie pod rządami Boga; księga ta pokazuje rządy Boga, zwłaszcza w związku z tym, jak postępuje On ze swoim wybranym ludem – 1:2.
- B. Tematem Drugiego Listu Piotra jest boskie zaopatrzenie i boskie rządy; księga ta pokazuje, że Bóg, sprawując nad nami swoje rządy, zaopatruje nas we wszystko, czego nam potrzeba – 1:1–4; 3:13.
- C. Bóg rządzi osądzając; Boży sąd służy realizacji Jego rządów – 1 P 1:17; 4:17:
 - 1. Ponieważ oba Listy Piotra mówią o Bożych rządach, wielokrotnie poruszają jedną z istotnych kwestii – sąd Boga i Pana – 1 P 2:23; 4:5–6, 17; 2 P 2:3–4, 9; 3:7.
 - 2. Przez rozmaite sądy Pan Bóg oczyści na zewnątrz i od wewnątrz cały wszechświat, dzięki czemu uzyska nowe niebo i nową ziemię, co doprowadzi do powstania nowego wszechświata, który napełni On swoją sprawiedliwością dla swego upodobania – w. 13.
- D. Sąd w Pierwszym Liście Piotra 1:17, przeprowadzony przez Ojca, nie dokona się w przyszłości, lecz jest obecnym, codziennym sądem, związanym z tym, jak Bóg postępuje w swoich rządach ze swymi dziećmi:
 - 1. Ojciec odrodził nas, by utworzyć świętą rodzinę – świętego Ojca ze świętymi dziećmi – w. 3, 15, 17.
 - 2. Ponieważ jesteśmy świętymi dziećmi, powinniśmy prowadzić się w swoim życiu w święty sposób (w. 15–16); w przeciwnym razie Bóg Ojciec stanie się w swoich rządach Sędzią i rozprawi się z naszym brakiem świętości (4:15–17; Hbr 12:9–10).
- E. Sąd w rządach Boga, za pomocą którego Bóg karci, rozpoczyna się od domu Boga – 1 P 4:17:
 - 1. Bóg osądza wszystko, co nie pasuje do Jego rządów; dlatego w tym wieku my, dzieci Boże, podlegamy Jego codziennemu sądowi – 1:17.
 - 2. Bóg sięga po próby ogniowe, aby rozprawiać się z wierzącymi w ramach sądu sprawowanego w Jego zarządzaniu związanym z Jego rządami, a który rozpoczyna się od Jego własnego domu – 4:12, 17.
 - 3. Sąd ten ma na celu to, abyśmy żyli według Boga w duchu – w. 6.

II. Wartościowość pism Piotra polega na tym, iż apostoł łączy w nich życie chrześcijańskie z Bożymi rządami, objawiając tym samym, że życie chrześcijańskie i Boże rządy idą ze sobą w parze – 1 P 1:17; 2:21, 24; 3:15; 4:17; 5:5–8:

- A. Trójjedyny Bóg przeszedł przez długi proces w Chrystusie i stał się życiodajnym Duchem, aby w nas zamieszkać; służy to naszemu życiu chrześcijańskiemu – J 1:14; 14:17; 1 Kor 15:45b; 6:17.
- B. Jednocześnie Trójjedyny Bóg nadal jest Stwórcą wszechświata i jego Władcą – 1 P 4:19.
- C. Choć narodziliśmy się z Boga, by mieć duchowe życie i być nowym stworzeniem, wciąż znajdujemy się w starym stworzeniu – J 1:12–13; 3:3, 5–6; 2 Kor 5:17:
 - 1. Dlatego potrzebujemy Bożego wychowywania związanego z Jego rządami – 1 P 1:17.

2. Aby życie chrześcijańskie mogło rosnąć, potrzebujemy karcenia związanego z Bożymi rządami – 2:2; 4:17; 2 P 1:5–7.

III. Gdy Pan Jezus przebywał na ziemi, prowadził ludzkie życie, które całkowicie podlegało Bożym rządóm, i powierzał Bożym rządóm wszystko, co się z Nim wiązało – J 6:38; 1 P 2:21–23:

- A. Pan powierzał wszystkie obelgi i krzywdy, których doświadczał, Temu, który w swoich rządach sędzi sprawiedliwie, sprawiedliwemu Bogu, któremu się podporządkował; pokładał ufność w Sprawiedliwym, uznając Jego rządy – w. 23.
- B. Gdy Bóg doradzał Chrystusowi jako człowiekowi, wewnętrzne części Chrystusa były jedno z Bogiem i pouczyły Go dzięki temu, że miał On z Nim kontakt – Ps 16:7; Iz 50:4.

IV. Jako wierzący w Chrystusa i dzieci Boże winniśmy prowadzić swoje życie chrześcijańskie pod rządami Boga – J 3:15; 1:12–13; 1 P 4:13–19; 5:6–8:

- A. Listy Piotra objawiają Chrystusa, który uzdalnia nas do przyjęcia tego, jak Bóg postępuje z nami w swoich rządach, zsyłając na nas cierpienia – 1 P 1:6–8; 2:3–4, 19, 21–25; 3:18, 22; 4:1, 15–16; 5:8–9.
- B. Powinniśmy przeżyć czas, w którym jesteśmy przybyszami, w bojaźni, czyli w zdrowej, poważnej ostrożności, która prowadzi do tego, że jesteśmy święci we wszelkim naszym sposobie życia – 1:15, 17.
- C. Powinniśmy być unижeni pod potężną ręką Boga, która realizuje Jego rządy – 5:6:
 - 1. W wersecie szóstym *potężna ręka Boga* odnosi się do Jego zarządzania, które widać zwłaszcza w sprawowanym przez Niego sądzie – 1:17; 4:17.
 - 2. Być unижonym pod potężną ręką Boga to być unижonym przez Boga; wymaga to jednak od nas, byśmy ze swej strony współpracowali z Bożym działaniem i chcieli zostać unижeni, ukorzeni, pod potężną ręką Boga – 5:6.
- D. Powinniśmy powierzać swoje dusze wiernemu Stwórcy – 4:19:
 - 1. Bóg jest w stanie zachować naszą duszę, a Jego pełna miłości i wierna troska towarzyszy Jego sprawiedliwości w sprawowanym przez Niego zarządzaniu związanym z Jego rządami.
 - 2. Bóg, który sprawuje swoje rządy, osądza nas, jednocześnie w swej miłości wiernie się o nas troszczy; znosząc Jego sąd, za pomocą którego nas karci, powinniśmy powierzać swoje dusze wiernej trosce naszego Stwórcy – Mt 10:28; 11:28–29.
- E. W śmierci Chrystusa umarliśmy grzechom, abyśmy w Jego zmartwychwstaniu mogli żyć sprawiedliwości pod Bożymi rządami – 1 P 2:24:
 - 1. Boże rządy opierają się na sprawiedliwości (Ps 89:15a); ponieważ jesteśmy Bożym ludem, który żyje pod Jego rządami, musimy prowadzić sprawiedliwe życie.
 - 2. Zwrot *żyli sprawiedliwości* wiąże się ze spełnieniem wymogów związanych z Bożymi rządami – 1 P 2:24:
 - a. Zostaliśmy zbawieni, aby żyć we właściwy sposób pod rządami Boga, czyli w taki sposób, który odpowiada sprawiedliwym wymogom Jego rządów.
 - b. W śmierci Chrystusa zostaliśmy oddzieleni od grzechów, a w Jego zmartwychwstaniu zostaliśmy ożywieni, abyśmy w swoim życiu chrześcijańskim mogli samoczynnie żyć sprawiedliwości pod rządami Boga – Rz 6:8, 10–11, 18; Ef 2:6; J 14:19; 2 Tm 2:11.

Życie i budowla w Listach Piotra

Wersety biblijne: 1 P 1:8; 2:1–5, 9; 2 P 1:3–4.

I. Centralną myślą Listów Piotra i całego Pisma jest życie i budowla – 1 P 1:23; 2:2–5; 2 P 1:3–4:

- A. Życie to Trójjedyny Bóg, ucieleśniony w Chrystusie i urzeczywistniony jako Duch, który udziela się nam, abyśmy się Nim radowali, a budowla to kościół, Ciało Chrystusa, Boży duchowy dom, który jest powiększeniem i rozszerzeniem się Boga i który służy Jego zbiorowemu wyrazowi – Rdz 2:8–9, 22; Mt 16:18; Kol 2:19; Ef 4:16.
- B. Chrystus jako nasienie życia jest w nas mocą życia, która darowała nam wszystko, co odnosi się do życia i pobożności, ze względu na zbudowanie kościoła jako obfitej nadwyżki i wyrazu życia, uzyskanych za sprawą wzrostu i rozwoju życia – 2 P 1:3–4; por. Dz 3:15; *Hymny*, nr 84, zwrotka 4.

II. Bożym celem jest uzyskanie duchowego domu zbudowanego z żywych kamieni – 1 P 2:5:

- A. Jako nasze życie, Chrystus jest niepodlegającym zepsuciu nasieniem, natomiast dla Bożej budowli jest On żywym kamieniem – 1:23; 2:4.
- B. Kiedy Piotr się nawrócił, Pan nadał mu nowe imię – Piotr, czyli kamień (J 1:42); kiedy Piotr otrzymał objawienie na temat Chrystusa, Pan objawił mu coś jeszcze – że On sam jest skałą, kamieniem (Mt 16:18); dzięki tym dwóm wydarzeniom Piotr uświadomił sobie, że zarówno Chrystus, jak i Jego wierzący są żywymi kamieniami na Bożą budowlę (1 P 2:4–8; Dz 4:11; Iz 28:16; Za 4:7).
- C. My, wierzący w Chrystusa, jesteśmy żywymi kamieniami, które dzięki odrodzeniu i przeobrażeniu stanowią powielenie Chrystusa; zostaliśmy stworzeni z gliny (Rz 9:21), lecz w chwili odrodzenia otrzymaliśmy nasienie boskiego życia, które wzrastając w naszym wnętrzu przeobraża nas w żywe kamienie (1 P 2:5).

III. Ponieważ Boża budowla jest żywa, rośnie; faktyczne budowanie kościoła jako domu Bożego odbywa się dzięki wzrostowi wierzących w życiu – Ef 2:21:

- A. Aby wzrastać w życiu dla Bożej budowli, musimy kochać Pana, zważać na swego ducha i strzec swego serca z wszelką czujnością, by pozostać na ścieżce życia – 1 P 1:8; 2:2, 5; 3:4, 15; Prz 4:18–23; Pwt 10:12; Mk 12:30.
- B. Jeśli pragniemy, by życie Chrystusa nie napotykało w nas przeszkód, musimy doświadczać kruszącego działania krzyża, uśmiercającego działania śmierci Chrystusa we wszechzawierającym Duchu Chrystusa, Duchu chwały, dzięki czemu będziemy mogli rozprawić się z następującymi przeszkodami i je usunąć – 1 P 1:11; 4:14; Ps 139:23–24:
 - 1. Być chrześcijaninem to inaczej nie obierać za cel niczego innego poza Chrystusem; przeszkodę w tym stanowi nieznajomość ścieżki życia i nieobieranie Chrystusa za swoje życie – Mt 7:13–14; Flp 3:8–14; Kol 3:4; Rz 8:28–29.
 - 2. Drugą przeszkodą jest obłuda; o naszej duchowości nie decyduje wygląd zewnętrzny, lecz to, jak obchodzimy się z Chrystusem – Mt 6:1–6; 15:7–8; J 5:44; 12:42–43; por. Joz 7:21.
 - 3. Trzecią przeszkodę stanowi bunt; możemy być bardzo aktywni i gorliwie się trudzić, a mimo to nadal więzić w sobie żywego Chrystusa i nie okazywać Mu posłuszeństwa, ignorując Go – Kpł 14:9, 14–18; 11:1–2, 46–47; Rz 16:17; 1 Kor 15:33.

4. Czwartą przeszkodą są nasze naturalne zdolności; jeśli pozostaną one w nas nieskruszone, staną się problemem dla życia Chrystusa – 2:14–15; 3:12,16–17; Jud 19; por. Kpł 10:1–2.
- C. Aby wzrastać w życiu dla Bożej budowli, musimy odrzucić „wszelką złą wolę i wszelki podstęp i obłudę, i zawiści, i wszelkie obmowy” – 1 P 2:1.
- D. Aby wzrastać w życiu dla Bożej budowli, musimy karmić się bezpodstępnym mlekiem Bożego słowa – w. 2:
 1. Bezpodstępne mleko otrzymujemy ze słowa Bożego, które karmi naszego wewnętrzznego człowieka dzięki temu, że rozumiemy je swoim rozumem i przyśwajamy za pomocą swoich władz umysłowych – Rz 8:6; por. Pwt 11:18.
 2. Mimo iż odżywcze mleko słowa karmi duszę poprzez umysł, w ostatecznym rozrachunku karmi ono ducha, czyniąc z nas w ten sposób ludzi duchowych, a nie duszecznych, nadających się do zbudowania w duchowy dom Boży – por. 1 Kor 2:15.
 3. Aby cieszyć się mlekiem słowa, smakować Boga i Jego dobroci w słowie, musimy przyjmować Jego słowo za pomocą wszelkiej modlitwy i rozmyślać nad nim – 1 P 2:3; Ef 6:17–18; Ps 119:15, 23, 48, 78, 99, 148:
 - a. Rozmyślać nad słowem to kosztować go i radować się nim, uważnie je rozważając – 1 P 2:2–3; Ps 119:103.
 - b. Modlitwa, mówienie do siebie i wychwalanie Pana również zaliczają się do rozmyślenia nad słowem; rozmyślać nad słowem to inaczej je „przeżuwać”, przyjmować słowo Boże, nieustannie i wciąż na nowo je rozważając – Kpł 11:3.
 4. Karmiąc się Chrystusem, który jest odżywczym mlekiem w słowie, wzrastamy ku pełnemu zbawieniu, ku dojrzałości, przez to, że ulegamy przeobrażeniu, aż zostaniemy otoczeni chwałą; zbawienie w Pierwszym Liście Piotra 2:2 to kwestia przeobrażenia służącego Bożej budowli.
 5. Radujemy się „Chrystusem-mlekiem”, które karmi nas, abyśmy zostali przeobrażeni Nim jako „Chrystusem-kamieniem” i zostali zbudowani jako „Chrystus-Ciało”, duchowy dom Boży, w święte kapłaństwo – w. 2–5; 1 Kor 12:12–13.

IV. Święte kapłaństwo, czyli skoordynowane grono kapłanów, to zbudowany duchowy dom; Bóg pragnie duchowego domu, w którym będzie mógł mieszkać, oraz grona kapłanów, zbiorowego kapłaństwa, które będzie Mu służyło – 1 P 2:5; Wj 19:5–6:

- A. Jesteśmy „rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem uzyskanym na własność” (1 P 2:9); wyrażenie *ród wybrany* wskazuje na to, iż pochodzimy od Boga, *królewskie kapłaństwo* – na naszą służbę Bogu, *naród święty* – na społeczność ludzi, a *lud uzyskany na własność* – na to, że jesteśmy dla Boga drogocenni.
- B. Nasza zbiorowa służba kapłańska polega na rozprowadzaniu ludziom jako ewangelii cnót Tego, który nas powołał z ciemności do swego zadziwiającego światła (w. 9), abyśmy mogli „składać duchowe ofiary, godne przychylnego przyjęcia przez Boga poprzez Jezusa Chrystusa” (w. 5b); te duchowe ofiary to:
 1. Chrystus jako rzeczywistość wszystkich ofiar będących starotestamentowymi typami, takich jak ofiara całopalna, ofiara pokarmu, ofiara czyniąca pokój, ofiara za grzech i ofiara za występki – Kpł 1 – 5.
 2. Grzesznicy zbawieni dzięki głoszeniu przez nas ewangelii, ofiarowani jako członki Chrystusa – Rz 15:16.
 3. Nasze ciało, chwały, które zanosimy, i to, co czynimy dla Boga – 12:1; Hbr 13:15–16; Flp 4:18.

C. Wszelka nasza służba kapłańska świadczona Panu musi wywodzić się z Niego, z „Boga miary”, a nie z nas samych; wszelka nasza służba kapłańska musi odbywać się zgodnie z Jego prowadzeniem i Jego ograniczeniami, podczas gdy pozwalamy, by Jego śmierć działała w nas, aby Jego życie zmartwychwstania mogło udzielać się innym poprzez nas – 2 Kor 10:13; J 12:24; 21:15–22; 2 Sm 7:18, 25, 27; Łk 1:37–38; *Hymns*, nr 907.

**Stawać się powieleniem Chrystusa
i doświadczać Go jako Pasterza naszych dusz**

Wersety biblijne: 1 P 2:21–23, 25; Mt 11:28–30; Flp 1:27; 2:2.

I. Jako wierzący w Chrystusa możemy stać się powieleniem Chrystusa, naszego wzoru – 1 P 2:21:

- A. Życie codzienne Pana Jezusa pod Bożymi rządami stanowi wzór, dzięki któremu możemy podążać Jego śladami, stając się Jego powieleniem – w. 21–23; Ef 4:20–21.
- B. Słowo greckie, przetłumaczone w Pierwszym Liście Piotra 2:21 jako *wzór*, oznacza wzorzec pisma, szablon używany do nauki pisania poprzez odwzorowywanie kształtów liter:
 - 1. Pan Jezus postawił przed nami swoje życie jako taki wzornik, dzięki któremu możemy je powtórzyć, wstępując w Jego ślady i nimi podążając – Mt 11:28–30.
 - 2. Bóg nie chce, abyśmy naśladowali Chrystusa o własnych siłach; nie potrzebujemy naśladowania, lecz powielenia – Rz 8:29; 2 Kor 3:18.
- C. Musimy stać się powieleniem Chrystusa, Jego kopią; dokonuje się to za sprawą procesu, który obejmuje bogactwa boskiego życia; gdy ten proces dobiegnie końca, staniemy się powieleniem Chrystusa – J 3:15; Ef 3:8.
- D. Do zilustrowania tego, co Piotr miał na myśli, mówiąc, że Chrystus jest dla nas wzorem, możemy posłużyć się procesem wykonywania odbitek kserograficznych.
- E. Aby stać się powieleniem Chrystusa jako naszego wzoru, musimy doświadczać Go jako Tego, który w nas żyje, jest w nas formowany i czyni sobie dom w naszych sercach – Ga 2:20; 4:19; Ef 3:16–17a:
 - 1. Nowy Testament objawia, że Chrystus głęboko wiąże się z naszą wewnętrzną istotą – Ga 1:16; Kol 3:10–11.
 - 2. Pneumatyczny Chrystus – Chrystus jako życiodajny Duch – żyje w nas – 1 Kor 15:45b; Ga 2:20:
 - a. Boża ekonomia polega na tym, że „ja” zostało ukrzyżowane w śmierci Chrystusa, a Chrystus żyje w nas w swoim zmartwychwstaniu – J 14:19.
 - b. Jesteśmy jednym duchem z Panem, dzielimy z Nim jedno życie i powinniśmy teraz być z Nim jedną osobą – 1 Kor 6:17; Kol 3:4; Flp 1:21a.
 - c. Skoro Chrystus mieszka w nas jako Duch, musimy pozwalać Mu w nas żyć – J 14:16–19; Ga 2:20.
 - 3. To, że Chrystus został w nas uformowany, oznacza, że osiągnął w nas pełnię wzrostu – 4:19:
 - a. Chrystus narodził się w nas, gdy się nawróciliśmy i w Niego uwierzyliśmy; następnie żyje w nas w naszym chrześcijańskim życiu, a na koniec, gdy osiągniemy dojrzałość, będzie w nas uformowany – J 1:12–13; 3:15; Ga 2:20; 4:19.
 - b. Formowanie się Chrystusa w nas polega na tym, że pozwalamy wszechzawierającemu Duchowi zająć każdą część naszej wewnętrznej istoty, że Chrystus osiąga w nas pełnię wzrostu – Kol 2:19; Ef 4:15–16.
 - c. Formowanie się Chrystusa w nas wskazuje, że zostajemy Nim organicznie ukonstytuowani – Kol 3:10–11.
 - d. Słowo *uformowany* w Liście do Galatów 4:19 odpowiada słowu *obraz* w Drugim Liście do Koryntian 3:18; Chrystus zostanie uformowany w nas po to, byśmy mogli Go wyrażać, nosząc Jego obraz.
 - 4. Chrystus, który w nas mieszka i jest w nas formowany, czyni sobie dom w naszych sercach – Ef 3:16–17a.

5. Podczas gdy Chrystus w nas żyje, jest w nas formowany i czyni sobie dom w naszych sercach, stajemy się Jego powieleniem ze względu na zbiorowy wyraz Boga – Rz 8:29; 12:4–5; Obj 21:2.

II. Stając się powieleniem Chrystusa, możemy doświadczać Go jako Pasterza naszych dusz i radować się Nim w tym aspekcie – 1 P 2:25; Mt 11:28–30; Flp 1:27; 2:2:

- A. Jako Pasterz naszych dusz pneumatyczny Chrystus dogląda naszego wewnętrznego stanu, troszcząc się o to, w jakim położeniu znajduje się nasza wewnętrzna istota:
 1. Chrystusowe organiczne pasienie zajmuje się przede wszystkim naszą duszą – Ps 23:3.
 2. Chrystus pasie nas, troszcząc się o dobro naszej duszy i doglądając stanu naszej wewnętrznej istoty – por. Hbr 13:17.
 3. Takie pasienie to wewnętrzne, głębsze, organiczne pocieszenie.
- B. Ponieważ nasza dusza jest bardzo skomplikowana, potrzebujemy, aby Chrystus, który jest życiodajnym Duchem w naszym duchu, pasł nas w naszej duszy i troszczył się o nasz umysł, emocje i wolę oraz wszelkie nasze problemy, potrzeby i zranienia – J 14:16–17; 1 Kor 15:45b; 6:17:
 1. Jako nasz pneumatyczny Pasterz, Chrystus troszczy się o nas z wnętrza naszego ducha.
 2. Jego pasienie zaczyna się od naszego ducha i rozchodzi na każdą część naszej duszy.
 3. Z naszego ducha Chrystus dociera do wszystkich części naszej duszy i troszczy się o nas w czuły, organiczny i wszechobejmujący sposób.
- C. Chrystus jako Pasterz naszych dusz przywraca naszą duszę do właściwego stanu – Ps 23:3a:
 1. Przywrócenie naszej duszy do właściwego stanu oznacza, że zostajemy ożywieni.
 2. Obejmuje ono również odnowienie i przeobrażenie – Rz 12:2; 2 Kor 3:18.
- D. Pan jako Pasterz naszych dusz daje naszej duszy odpoczynek – Mt 11:28–30:
 1. Pan wezwał tych, którzy usilnie trudzą się nad przestrzeganiem przykazań prawa bądź zabiegają o sukces w różnych dziedzinach, by przyszli do Niego po odpoczynek – w. 28.
 2. Odpoczynek ten odnosi się nie tylko do uwolnienia od trudu i ciężaru związanego z prawem czy religią bądź też z jakąkolwiek inną pracą czy odpowiedzialnością, lecz także do doskonałego pokoju i pełnego zaspokojenia.
 3. Wziąć Pańskie jarzmo to przyjąć wolę Ojca – 12:50.
 4. Pan prowadził takie właśnie życie, w którym ograniczała Go wola Ojca i w którym dbał On tylko o nią (J 4:34; 5:30; 6:38); był w pełni zaspokojony wolą Ojca i zaznawał odpoczynku w swoim sercu.
 5. Odpoczynek, jaki znajdujemy, gdy bierzemy Pańskie jarzmo i uczymy się od Niego, to odpoczynek wewnętrzny, odpoczynek dla naszych dusz – Mt 11:29–30.
- E. Gdy Pan pasie nasze dusze i przywraca je do właściwego stanu, nie tylko doświadczamy Chrystusa, lecz także się Nim radujemy – Flp 2:2; 3:1a:
 1. Doświadczenie Chrystusa to coś, co odbywa się głównie w naszym duchu, natomiast radowanie się Nim ma miejsce w duszy – 1:27; 2:2.
 2. Jeśli pojawia się jakiś problem z naszą duszą, możliwa jest sytuacja, w której doświadczamy Chrystusa, ale się Nim nie radujemy.
 3. W odniesieniu do Chrystusa nasz smak wiąże się przede wszystkim z naszą duszą; dlatego właśnie, aby się Nim radować, potrzebujemy, by Pan pasł każdą część naszej duszy, zwłaszcza umysł.

Łaska w Listach Piotra

Wersety biblijne: 1 P 1:2b, 10, 13; 2:19–20; 3:7; 4:10; 5:5, 10, 12; 2 P 1:2; 3:18.

- I. Łaska to sam Chrystus, którym się radujemy – to zmartwychwstały Chrystus jako życiodajny Duch, który darmo daje nam siebie, jest dla nas wszystkim i robi wszystko w nas, przez nas i dla nas – J 1:14, 16–17; Iz 55:1; 2 Kor 1:8–9, 12; Ga 2:20; por. 1 Kor 15:10.**
- II. Pomnożenie łaski to łaska, która pomnaża się w naszym codziennym życiu w pełnym poznaniu Boga i Jezusa, naszego Pana; łaska Boga w Jego ekonomii jest bogata, pomnaża się i obfituje – 1 P 1:2b; 2 P 1:2; J 1:16; Ef 1:6–8; 2:7; Rz 5:17, 21; 1 Tm 1:14; Obj 22:21:**
 - A. Łaska pomnaża się nam dzięki naszym cierpieniom, ograniczeniom i słabościom; łaska to Chrystus jako Ten, który nosi nasze brzemiona; im więcej mamy brzemion, tym więcej mamy okazji do tego, by doświadczyć Chrystusa jako łaski – 2 Kor 12:7–9; por. 1:12.15.
 - B. Radowanie się Panem jako łaską jest udziałem tych, którzy Go kochają – Ef 6:24; J 21:15–17; 1 P 1:8.
 - C. Radujemy się Panem jako łaską wraz z Jego boską naturą dzięki temu, że przyjmujemy słowo Jego łaski, obejmujące wszystkie Jego drogocenne i największe obietnice, oraz temu, że w tym słowie trwamy – Dz 20:32; 2 P 1:4; Ef 6:17–18.
- III. Prorocy w Starym Testamencie prorokowali o łasce mającej przyjść ku nam – 1 P 1:10:**
 - A. Duch Chrystusa obecny w prorokach Starego Testamentu pozwolił im zrozumieć, że Chrystus przyjdzie do nas jako łaska poprzez wcielenie, cierpienia, jakie spotkają Go w trakcie Jego ludzkiego życia, i ukrzyżowanie, a także poprzez chwały, jakie uzyska On w zmartwychwstaniu, wniebowstąpieniu, drugim przyjściu i królowaniu, aby dzięki temu wszystkiemu Bóg mógł zastosować wobec nas swoje pełne zbawienie – w. 5, 9–11; Ps 22; Iz 53; Dn 9:26.
 - B. Wprawdzie zgodnie z dyspensacją Duch Chrystusa został ukonstytuowany śmiercią i zmartwychwstaniem Chrystusa oraz poprzez nie w czasach nowotestamentowych (J 7:39; Rom. 8:9–11), jednak Jego funkcja jest wieczna, ponieważ jest On Duchem wiecznym (Hbr 9:14).
 - C. Duch Chrystusa w swojej wiecznej funkcji znajdował się w starotestamentowych prorokach, wskutek czego rozumieli oni, że Chrystus przyjdzie do nowotestamentowych wierzących, by być dla nich wszechwystarczającą i nieograniczoną łaską pełnego Bożego zbawienia, dzięki której będą oni mogli wejść do radości Pana w wieku królestwa, czyli cieszyć się zbawieniem swoich dusz – J 1:17; Hbr 10:29b; 1 P 1:9; Mt 25:21, 23.
 - D. Duch Chrystusa stosuje wobec nas pełne Boże zbawienie jako łaskę za pomocą dwóch narzędzi: prorokowania starotestamentowych proroków i głoszenia nowotestamentowych apostołów – 1 P 1:10–12; por. Obj 2:7a.
- IV. Łaska, w której wierzący całkowicie pokładają swoją nadzieję, zostanie im przyniesiona przy objawieniu się Jezusa Chrystusa – 1 P 1:13:**
 - A. Łaska, która zostanie nam przyniesiona przy objawieniu się Jezusa Chrystusa, odnosi się do zbawienia duszy, które będzie zwieńczeniem pełnego Bożego zbawienia – w. 5, 9–10:
 1. Łaska, dana nam w Chrystusie, została nam darowana, zanim zaczął się świat – 2 Tm 1:9; Tt 2:11.

2. Bóg, który był na początku, stał się ciałem w czasie i przyszedł jako łaska, którą człowiek może przyjąć, posiadać i którą może się radować — J 1:1, 14, 16–17.
3. Przetworzony Trójjedyny Bóg, który został zwieńczony jako wszechzawierający, życiodajny i zamieszkujący Duch, stał się Duchem łaski z naszym duchem — 1 Kor 15:45b; 2 Kor 3:17; Hbr 10:29; Ga 6:18; Flp 4:23.
- B. Co dzień winniśmy otwierać swoje naczynie i nieustannie przyjmować łaskę oraz w pełni i całkowicie złożyć w niej swoją nadzieję — Rz 5:17; 1 P 1:13.
- V. Wyrażenie *łaska u Boga* w Pierwszym Liście Piotra 2:19–20 odnosi się do motywacji, jakiej dostarcza nam boskie życie w naszym wnętrzu, oraz do wyrazu tego życia w naszej codzienności, co staje się w naszym zachowaniu czymś pełnym łaski i godnym przychylnego przyjęcia zarówno w oczach człowieka, jak i Boga:**
- A. Łaska jako przetworzony Trójjedyny Bóg, którym się radujemy, staje się naszą wewnętrzną motywacją i zewnętrznym wyrazem w naszej zażyłej społeczności z Bogiem i świadomości Boga; wszyscy musimy nauczyć się mieć łaskę, czyli przyjmować ją, brać ją w posiadanie, korzystać z niej i ją stosować — Hbr 12:28.
- B. Przetworzony Trójjedyny Bóg jako łaska, którą przyjmujemy i którą się radujemy, w widzialny sposób wyraża się poprzez nas, by inni mogli Go zobaczyć w naszym świętym życiu i na spotkaniach kościoła — Dz 11:23.
- C. Zostaliśmy powołani do tego, by radować się Chrystusem jako łaską i wyrażać Go jako łaskę pośród cierpień, dzięki czemu możemy stać się powieleniem, kopią, Chrystusa, który w prowadzonym przez siebie życiu Boga–człowieka jest naszym wzorem — 1 P 2:20–21.
- VI. Łaska życia to dziedzictwo wszystkich wierzących, zarówno silnych, jak i słabych — 3:7:**
- A. Łaska życia to Bóg, który w swej Boskiej Trójcy — Ojcu jako źródle życia, Synu jako wypływie życia i Duchu jako przepływie życia, który wraz z Synem i Ojcem płynie w naszym wnętrzu jako łaska dla nas — jest dla nas życiem i zaopatrzeniem w życie — J 7:38–39; Obj 22:1.
- B. Jesteśmy dziedzicami, którzy dziedziczą łaskę życia, i naczyniami, które ją zawierają — 1 P 3:7; Ef 1:14; 2 Kor 4:7.
- VII. Wyrażenie *różnoraka łaska Boga* wskazuje na różnicowanie bogactw łaski Bożej, którymi święci sobie nawzajem usługują — 1 P 4:10:**
- A. Różnoraka łaska Boża to bogate zaopatrzenie w życie, czyli Trójjedyny Bóg, który służy nam samym sobą w wielu aspektach — 2 Kor 13:13; 12:9.
- B. Musimy być dobrymi szafarzami różnorakiej łaski Boga — wypowiadać słowa łaski jako Boże wyrocznie i usługiwać innym z siły i mocy łaski, której dostarcza nam Bóg — 1 P 4:10–11; Łk 4:22; Ef 3:2; 4:29.
- VIII. Bóg pokornym łaskę daje, lecz pysznym stawia opór — 1 P 5:5:**
- A. W życiu kościoła wszyscy musimy przepasać się wobec siebie nawzajem pokorą, abyśmy mogli radować się Bogiem jako Dawcą łaski — por. J 13:3–5.
- B. Pokora zbawia nas od wszelkiego zniszczenia i przyciąga Bożą łaskę, natomiast pycha czyni z nas największych głupców — Jk 4:6; Ps 138:6; Prz 29:23.
- C. Musimy chcieć zostać uniżeni, ukorzeni, pod potężną ręką Boga, która nas karci, i zrzucić swoje życie wraz z jego troskami na Boga, gdyż On z miłością i wiernie się o nas troszczy — 1 P 5:5–7; por. Ps 55:23.
- IX. „Bóg wszelkiej łaski” — Ten, który powołał wierzących do swojej wiecznej chwały — doskonalili ich, utwierdza, umacnia i ugruntowuje poprzez cierpienia; ta „wszelka łaska” to „prawdziwa łaska Boga”, w którą wierzący powinni wejść i w której stoją — 1 P 5:10, 12.**

X. Prawdziwa łaska Boża to łaska, w której, wraz z poznaniem naszego Pana i Zbawiciela Jezusa Chrystusa, wierzący winni wzrastać ku Jego chwale zarówno teraz, jak i do dnia wieczności – 2 P 3:18:

- A. Tak apostoł Piotr zakończył swoje pisma, dając tym samym do zrozumienia, że wszystko, co napisał, pochodzi z łaski Bożej, w niej się odbywa i przez nią się dokonuje.
- B. Owocem łaski w Bożej ekonomii jest Ciało Chrystusa – Boży poemat – które stanie się Nową Jerozolimą, zwieńczeniem Bożej sprawiedliwości w nowych niebiosach i nowej ziemi – Ef 2:7–10; 2 P 3:13.
- C. Bogactwa Bożej łaski, bogactwa samego Boga, którymi możemy się radować, przekraczają wszelkie granice i na wieki będą jawnie wystawione na pokaz – Ef 2:7.

**Uczestnicy boskiej natury
i rozwój boskiego życia oraz boskiej natury
zapewniający bogate wejście do wiecznego królestwa**

Wersety biblijne: 2 P 1:1, 3–11; 3:18.

I. Jako ci, którzy otrzymali równie drogocenną wiarę, my, wierzący w Chrystusa, winniśmy być uczestnikami boskiej natury – 2 P 1:4:

- A. Boska natura odnosi się do tego, czym Bóg jest, czyli do bogactw, pierwiastków i składników Jego istoty – J 4:24; 1 J 1:5; 4:8, 16.
- B. Boskie życie i boska natura są nierozdzielne; boska natura jest substancją boskiego życia i w tym życiu się zawiera – 1:1–2; 5:11–13.
- C. Jako dzieci Boże jesteśmy Bóg-ludźmi, narodzonymi z Boga, mającymi Jego życie i naturę oraz należącymi do Jego gatunku – 3:1; J 1:12–13:
 - 1. W chwili odrodzenia udzielona nam została inna natura; to natura Boga, boska natura – 2 P 1:4.
 - 2. Ponieważ boska natura zawiera się w boskim życiu, boskie życie, za pomocą którego narodziliśmy się na nowo, kryje w sobie boską naturę – J 3:3, 5–6, 15.
 - 3. Każdy, kto wierzy w Syna Bożego, rodzi się z Boga i ma prawo stać się dzieckiem Bożym; wierzący zatem ma prawo uczestniczyć w naturze Boga, radować się nią – 1:12–13.
- D. Uczestnik boskiej natury to ktoś, kto się nią raduje i bierze w niej udział – 2 P 1:4:
 - 1. Uczestniczyć w boskiej naturze to korzystać z tego, czym Bóg jest; być uczestnikiem boskiej natury to być uczestnikiem bogactw, pierwiastków i składników Bożej istoty – 1 P 1:8.
 - 2. Jeśli mamy być uczestnikami boskiej natury, musimy żyć przez boskie życie, w którym zawiera się boska natura – J 1:4; 10:10; 11:25; 6:57b.
- E. Radujemy się bogactwami boskiej natury dzięki drogocennym i największym Bożym obietnicom – 2 Kor 12:9; Mt 28:20b; Ef 3:20.
- F. Uczestnictwo w boskiej naturze wiąże się z pewnym warunkiem – musimy uciekać od zepsucia, które jest na świecie za sprawą pożądania; nasze życie musi układać się w cykl ucieczki i uczestniczenia, uczestniczenia i ucieczki – 2 P 1:4.
- G. Jeśli będziemy radowali się Bogiem i uczestniczyli w bogactwach Jego istoty, zostaniemy ukonstytuowani boską naturą i staniemy się tacy sami jak Bóg w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie oraz będziemy wyrażali Go we wszystkim, czym jesteśmy i co robimy – w. 3.
- H. Gdy będziemy uczestniczyli w boskiej naturze, radując się wszystkim, czym Bóg jest, jej bogactwa w pełni się rozwiną, jak to opisują wersety 5–7.

II. Musimy doświadczać rozwoju boskiego życia i boskiej natury, zawartych w boskim nasieniu, które zostało w nas zasiane, abyśmy otrzymali bogate wejście do wiecznego królestwa – w. 1, 4–11:

- A. Przydzielona nam została wspaniała, równie drogocenna wiara, która jest wszechobejmującym nasieniem – w. 1:
 - 1. W nasieniu tym kryją się wszystkie boskie bogactwa, musimy je jednak pilnie rozwijać; wzrastać ku dojrzałości to rozwijać to, co już mamy – w. 1–8; 3:18.
 - 2. Rozwijając te cnoty, wzrastamy w życiu, aż w końcu osiągniemy dojrzałość, będziemy pełni Chrystusa i będziemy zdadni i wyposażeni do tego, by być królami w nadchodzącym królestwie – Ef 4:13–15; Kol 2:19; 2 P 1:11.
 - 3. Musimy doświadczyć pełnego rozwoju i dojrzałości, poczynawszy od nasienia wiary poprzez korzenie cnoty i poznania, pień panowania nad sobą oraz

- gałęzie wytrwałości i pobożności, aż po kwiat i owoc braterskiej miłości i miłości – w. 5–7.
- B. Zaopatrywać siebie w cnotę w wierze to inaczej rozwijać cnotę – energię boskiego życia, owocującą pełnym zapału działaniem – ćwicząc się w równie drogocennej wierze; musimy ćwiczyć się w tej wierze, aby cnota boskiego życia mogła rozwijać się na kolejnych etapach i osiągnąć dojrzałość – w. 5a.
- C. Cnota potrzebuje obfitego zaopatrzenia poznania Boga i Jezusa, naszego Pana; poznanie, które powinniśmy rozwijać w swojej cnotcie, obejmuje poznanie Boga i naszego Zbawiciela, poznanie Bożej ekonomii, poznanie tego, czym jest wiara, a także poznanie boskiej mocy, chwały, cnoty, natury oraz życia – w. 5b.
- D. Panowanie nad sobą to sprawowanie kontroli nad swoim „ja” i powściąganie go w jego namiętnościach, pragnieniach i nawykach; aby właściwie wzrastać w życiu, musimy ćwiczyć się w panowaniu nad sobą w poznaniu – w. 6a.
- E. Ćwiczyć się w wytrwałości to znosić zarówno innych ludzi, jak i różne okoliczności – w. 6b.
- F. Pobożność to życie codzienne, które jest takie jak Bóg i wyraża Boga – w. 6c.
- G. Braterska miłość (*filadelfia*) to braterskie przywiązanie, miłość cechująca się zachwytem i uczuciem przyjemności; żyjąc w pobożności, która jest wyrazem Boga, musimy zaopatrywać siebie w tę miłość, by zaowocowała ona braterstwem, naszym świadectwem dla świata i przynoszeniem owocu – w. 7a; 1 P 2:17; 3:8; Ga 6:10; J 13:34–35; 15:16–17.
- H. Ostatecznym etapem rozwoju boskiej natury w naszym wnętrzu jest miłość – *agape*, słowo greckie, które występuje w Nowym Testamencie na oznaczenie boskiej miłości, którą Bóg jest w swej naturze – 2 P 1:7b; 1 J 4:8, 16:
1. Nasza braterska miłość musi się w dalszym stopniu rozwijać, by stać się miłością szlachetniejszą i wznioślejszą – 2 P 1:7b.
 2. Radując się boską naturą, musimy pozwalać boskiemu nasieniu przydzielonej nam wiary, aby się rozwijało, aż osiągnie zwieńczenie w boskiej i szlachetniejszej miłości – w. 5–7.
 3. Gdy uczestniczymy w boskiej naturze w najwyższym stopniu, zostajemy napełnieni Bogiem jako miłością i stajemy się ludźmi miłości, wręcz samą miłością – Ef 3:19.
- I. Gdy rozwijamy duchowe cnoty w boskim życiu i w ten sposób czynimy postępy we wzroście tego życia, czynimy Boże powołanie i wybranie nas mocnym – 2 P 1:10.
- J. Powinniśmy pilnie dążyć do wzrostu i rozwoju boskiego życia i boskiej natury, abyśmy mieli bogate wejście do wiecznego królestwa – w. 10–11:
1. Obfite zaopatrzenie, z którego korzystamy w toku rozwoju boskiego życia i boskiej natury (w. 3–7), obficie zaopatrzy nas w bogate wejście do wiecznego królestwa naszego Pana.
 2. Zaopatrzenie to uzdolni nas i uzdatni do tego, byśmy weszli do nadchodzącego królestwa za pomocą wszystkich bogactw boskiego życia i boskiej natury jako naszych znakomitych cnót (energii) ku wspaniałej chwale Boga – w. 3; 1 P 5:10.
 3. Z pozoru to my wchodzimy do wiecznego królestwa; w rzeczywistości jednak zostajemy w to wejście bogato zaopatrzeni za sprawą naszego wzrostu w życiu i rozwoju boskiego życia w naszym wnętrzu.